

zavazující, kterou se ukládají povinnosti shora vytčené oběma smluvním stranám, věřiteli i dlužníku. Neobstojí tudíž názor rekursního soudu, o nějž jedině opřel své rozhodnutí. Důsledkem toho bylo k dovolacímu rekursu napadené usnesení zrušiti a rekursnímu soudu uložiti, by, nehledě k tomuto názoru, znovu o rekursu rozhodl.

Čís. 12781.

Dlužník může se za exekuce (za konkursního řízení) zříci výhod podle §§ 250 a 251 ex. ř.

(Rozh. ze dne 8. září 1933, R I 607/33.)

Návrhu úpadce, by stroj na zpracování dřeva s elektromotorem byl vyloučen z konkursní podstaty, konkursní komisař vyhověl. Rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Jak protokolem č. ř. 3 jest osvědčeno, úpadce byl přítomen soupisu dne 11. února 1932 a nečinil proti tomu námitek, by předměty, jichž vyloučení nyní se domáhá, byly pojaty do inventáře, ač byly vylučovací nároky jeho manželky při jednotlivých položkách poznamenány. Podle protokolu o schůzi věřitelského výboru ze dne 24. února 1932 vzal úpadce na vědomí, by byly vyloučeny jako nevyhnutelně pro něho potřebné věci některé v inventáři seznamenané, nikoliv předměty, o které jde, a podle prohlášení úpadcova ze dne 17. července 1932 správcem podstaty dodatečně podáním ze dne 16. dubna 1933 předloženého úpadce projevil výslovně souhlas s tím, by předměty ty podle cit. usnesení věřitelského výboru, které se stalo s jeho souhlasem, byly ponechány v podstatě a s ní byly realizovány. Tím se úpadce výslovně vzdal práva na vyloučení předmětů těch z podstaty podle § 251 čís. 6 ex. ř. a § 3 čís. 1 k. ř., předměty ty byly s jeho souhlasem platně do podstaty pojaty a ručí za útraty podstaty.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jest sice souhlasiti s názorem dovolacího rekurenta, že ustanovení §§ 250 a 251 ex. ř., podle něhož jsou věci tam uvedené z exekuce a podle čl. XII uvoz. zák. k exekuč. řádu i z konkursní podstaty dlužníka vyňaty, sleduje účely sociální a tedy veřejné, totiž zachovati způsobilost dlužníka k výdělku. Než z toho neplyne a nelze přijati jako zásadu, že dlužník nemůže se zříci omezení v §§ 250 a 251 ex. ř. stanovených ani za exekuce ani za konkursního řízení. Prohlásí-li dlužník, jakž se stalo v projednávaném případě, by předměty z exekuce nebo konkursní podstaty podle §§ 250 a 251 ex. ř. vyloučené byly v ní ponechány, přichází v první řadě on v úvahu, jeho rozhodnutí, neboť on zná své osobní hospodářské poměry a, neuznává-li, že ke svým osobním výkonům předmět z exekuce nebo konkursní podstaty vyloučený potřebuje, rozhoduje toto jeho prohlášení o jeho osobních poměrech

a není soud povolán, by o jeho osobních poměrech rozhodoval. Nutkavý zájem veřejný tu odpadá a není tu tedy předpokladu pro použití § 251 čís. 6 ex. ř.

Čís. 12782.

Ustanovení § 232, druhý odstavec, ex. ř., nelze použítí na rozsudky o odpůrčích žalobách.

(Rozh. ze dne 8. září 1933, R I 727/33.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost přikázal soud první stolice v knihovním pořadí pohledávku Josefu a Emilii S-ovým. Proti tomu vznesli odpor další knihovní věřitelé firma P., Štěpán F. a Antonín K. Jako důvod uplatňovali odporovatelnost podle odpůrčího zákona. Odporovatelé byli s odporem poukázáni na pořad práva, jež však nastoupili jen Štěpán F. a Antonín K. a spor vysoudili. Rozvrhuje částku, vypadající na pohledávku manželů S-ových, nepřikázal ji soud první stolice firmě P., ač předcházela ostatním odporovatelům, a to proto, že odpor vznesený v rozvrhovém řízení vůbec žalobou neprovedla. Rekursní soud přikázal částku, uvolněnou odpadnutím pohledávky manželů S-ových, firmě P. Důvody: Stěžovatel uvádí, že první soud přehlédl ustanovení § 232 druhý odstavec ex. ř., podle něhož rozsudek v rozepři o odporu jest účinný pro veškeré zúčastněné věřitele a oprávněné i proti nim, jakož i pro dlužníka i proti němu (§ 14 c. ř. s.). Názoru tomuto, že rozsudek ve sporu, jímž uplatňován jest odpor, účinkuje podle § 232 ex. ř. pro všechny zúčastněné věřitele i proti nim, že tudíž jde o nedílné společenství v rozepři podle § 14 c. ř. s., jest přisvědčiti vzhledem k přesnému ustanovení § 232 ex. ř. (srov. rozhodnutí sb. n. s. čís. 9993, 7726), ať již podali žalobu nebo nepodali.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud založil napadené usnesení, kterým přikázal částku přiřknutou na pohledávku manželů Josefa a Emilie S-ových firmě P., na ustanovení § 232 druhý odstavec ex. ř., podle něhož rozsudek v rozepři o odporu vzneseném při rozvrhovém roku, je účinný pro veškeré zúčastněné věřitele a oprávněné i proti těm jakož i pro dlužníka a proti němu (§ 14 c. ř. s.), při čemž vycházel z názoru, že ono ustanovení platí, i když jde o rozsudek v rozepři o odporu vzneseném z důvodu odporovatelnosti nároku. Tento názor je mylný. Ustanovení § 232 druhý odstavec ex. ř. pojato bylo do exekučního řádu, jak se v materialích k ex. ř. str. 546 uvádí, podle vzoru ustanovení konkursního řádu o rozsudcích v likvidačních sporech. V likvidačních sporech v konkursu je podle § 136 starého konk. ř. (§ 114 nového konk. ř.) závazný pro všechny věřitele rozsudek o pravosti a o pořadí pohledávky. Rozumí se